Annus V. - Vol. V. Die 9 Iunii 1913. Num. 9.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Litterae apostolicae, pag. 233. — II. *S. Congr. S. Officii:* Concessio spiritualium gratiarum, pag. 236. — III. *S. Congr. Consistorialis:* De sacerdotibus ad munus Deputati in Gallia concurrentibus, pag. 238; Provisio ecclesiarum, pag. 238. — IV. *S. C. de Religiosis:* Versio hispanica, germanica et anglica Decreti de Monialium et Sororum confessionibus, pag. 240. — V. *S. C. de Propaganda Fide:* Erectio praefecturae apostolicae de Bar-el-Gazal, pag. 249; De novo nomine Vicariatus apostolici Sudanensis, pag. 250; Immutatio limitum, pag. 250; Nominationes episcoporum, pag. 251. — VI. *S. C. Rituum:* Surinamen. seu Buscoducen. Introductio causae Venerabilis Petri Donders, pag. 252. — VII. *S. Romana Rota:* Vicariatus apost. Taikou. Nullitatis matrimonii, pag. 253.

Diarium Romanae Curiae: Congregazioni nuova-preparatoria e ordinaria, nomine, onorificenze, necrologio, pagg. 261-264.

ROMAE
TYPIS POLIGLOTTIS VATICANIS

MCCCCXIII.

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. **12**. — Extra Italiam, L. **15**.
Unius fasciculi, L. **1**.

« *Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* ». (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. V, n. 9 - 9 Iunii 1913)

ACTA PII PP. X.

LITTERAE APOSTOLICAE.

PAG.

I. *Magno est semper.* - Erectio novi vicariatus apostolici de Banguelo, territorio Nyassensi in duas partes separato. - *28 ianuarii 1913* 233

II. *Mandatum illud.* - Praefectura apostolica Tripolitana in vicariatum apostolicum erigitur, titulo de Lybia distinctum. - *23 februarii 1913* 234

III. *Ecclesiarum omnium.* - Erigitur novus vicariatus apostolicus, titulo de Fianarantsoa distinctus, in insula Madagascar. - *10 maii 1913* 235

SUPREMA S. CONGR. S. OFFICII.

SECTIO DE INDULGENTIIS.

Decretum. - Sodalitates promovendis iuvandisque ecclesiasticis vocationibus constitutae spiritualibus gratiis ditantur. - *29 maii 1913* 236

S. CONGR. CONSISTORIALIS.

I. Decretum de sacerdotibus ad munus deputati in Gallia concurrentibus. - *9 maii 1913* 238

II. Provisio ecclesiarum 238

S. CONGR. DE RELIGIOSIS.

Versiones authenticae decreti de monialium et sororum confessionibus:

versio hispanica 240

versio germanica 243

versio anglica 246

S. CONGR. DE PROPAGANDA FIDE.

PAG.

I. *Decretum.* - Praefectura apostolica de Bar-el-Gazal in Africa centrali erigitur. - *30 maii 1913* 249

II. *Decretum.* - Vicariatus apostolici Sudanensis nomen innovatur. - *30 maii 1913* 250

III. *Decretum.* - Inter praefecturas apostolicas Cimbebasiae inferioris et Magni Namaqualand confinia immutantur. - *2 iun. 1913* 250

IV. Nominationes episcoporum 251

S. CONGR. RITUUM.

Surinamen. seu Buscoducen. - Decretum beatificationis et canonizationis Ven. Servi Dei Petri Donders, sacerdotis professi e Congregatione sanctissimi Redemptoris. - *14 maii 1913* 252

S. ROMANA ROTA.

Vicariatus apostolici Taikou (Corea). - Nullitatis matrimonii (Ko-Youn). - *16 ianuarii 1913* 253

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti. *Congregazioni nuova-preparatoria e ordinaria* . . . 261

II. Segreteria di Stato. *Nomine, onorificenze* 262

III. Necrologio 264

Annus V. - Vol. V. Die 9 Iunii 1913. Num. 9.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

LITTERAE APOSTOLICAE.

I.

ERECTIO NOVI VICARIATUS APOSTOLICI DE BANGUELO, TERRITORIO NYASSENSI IN DUAS PARTES SEPARATO.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Magno est semper Nobis solacio, quod ferae incultaeque gentes, quae prius in tenebris et in umbra mortis sedebant, tanto numero ad Christi fidem convertantur, ut necesse sit novas pro eis condere Missiones. Iucundo igitur accepimus animo dominicum gregem ita in latissimo apostolico vicariatu Nyassensi crevisse, ut opportunum videatur haud parvam ex illo regionem seiungere, in qua proprii pastores spirituale suis ovibus pabulum facilius ac satius praebere queant. Universa itaque huiusmodi re cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardd. christiano Nomini Propagando praepositis sedulo perpensa, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum litterarum vi, territorium Nyassense, ad occidentem versus usque ad civilia anglo-belgica confinia prolatum, per displuvii lineam inter Luangua et Chambezi flumina exsistentem, ac dein per decimum tertium australis latitudinis gradum in duas partes dividimus et separamus, quarum alteram ad meridiem iacentem antiquo Nyassae nomine dici iubemus, alteram vero ad boream in proprium Vicariatum Apostolicum cum omnibus et singulis iuribus, honoribus, privilegiis et indultis quae ad Missiones pertineant, erigimus et constituimus, eumque « de Banguelo » decernimus appellari. Ut autem

ex hoc novo vicariatu non minus uberes christianae religionis ac vitae fructus percipiantur, pari auctoritate Nostra, eum curis Congregationis Missionariorum ad Afros committimus, qui iam, exantlatis in eadem regione laboribus, praeclara actuosi studii et frugiferae sollertiae testimonia exhibuerunt. Decernentes praesentes Literas firmas validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque in praemissis per quascumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum esse et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Nostra et Cancellariae apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque constitutionibus et sanctionibus apostolicis, ac ceteris omnibus etiam speciali et individua mentione ac derogatione dignis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXVIII ianuarii MDCCCCXIII, Pontificatus Nostri anno decimo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

II.

PRAEFECTURA APOSTOLICA TRIPOLITANA IN VICARIATUM APOSTOLICUM ERIGITUR, TITULO DE LIBYA DISTINCTUM.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Mandatum illud quod Apostolis suis Salvator noster dedit inquiens « Euntes docete omnes gentes », supremum Nos in terris Apostolatum divinitus obtinentes adigit, ut omni cura et studio christianae Fidei incremento consulamus. Iamvero cum opportunum videatur, quo validius divini nominis gloria in Africa septentrionali promoveatur atque christifideles ad oras Libycas degentes uberiora suscipiant incrementa salutis, ut praefectura apostolica Tripolitana in vicariatum apostolicum constituatur, Nos collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardd. negotiis Propagandae Fidei praepositis, haec quae infrascripta sunt, decernimus, statuimus, edicimus. Itaque motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, praesentium tenore, Praefecturam

Apostolicam Tripolitanam in Vicariatum Apostolicum, proprio antistiti committendum, erigimus. Praeterea volumus ut novus idem vicariatus eodem territorio constet quo vetus praefectura, eisdemque limitibus circumscribatur; nomen autem ipsi a Libya facimus. Decernentes praesentes Literas firmas validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque et inane fieri si secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus Nostra et Cancellariae apostolicae regula de iure quaesito non tollendo aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis, etiam speciali atque individua mentione ac derogatione dignis, ceterisque omnibus in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXIII februarii MDCCCCXIII, Pontificatus Nostri anno decimo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

III.

ERIGITUR NOVUS VICARIATUS APOSTOLICUS, TITULO DE FIANARANTSOA DISTINCTUS, IN INSULA MADAGASCAR.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Ecclesiarum omnium cura Nobis divinitus commissa illud praecipue postulat ut, in quaslibet catholici Orbis partes mentis Nostrae oculos coniicientes, quae christiano populo utilitati et incremento futura esse cognoverimus, ea, suprema Nostra usi auctoritate, mature paremus. Itaque, quum censeamus, si vicariatus apostolicus de Madagascar centrali dividatur, uberiores facile fructus ea in insula ferri posse, Nos, postquam hac de re cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardd. Propagandae Fidei praepositis consilia contulimus, motu proprio, certa scientia et matura deliberatione Nostra atque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, harum litterarum vi a territorio vicariatus apostolici de Madagascar centrali regionem meridionalem subtrahimus, atque in Vicariatum Apostolicum, titulo de Fianarantsoa distinctum, erigimus, eumque curis sacerdotum Societatis Iesu concredimus, statutis limitibus qui sequuntur: ad septentrionem XX gradus latitudinis usque ad

fines provinciae civilis dictae de Autsirabe, dein limites australes eiusdem provinciae usque dum pertingunt denuo XX gradum latitudinis, hoc servato ad oceanum usque Indicum; ad orientem oceanus ipse Indicus a XX ad XXII gradum latitudinis; ad meridiem vicariatus apostolicus de Madagascar meridionali; ad occidentem mare Mozambiquense a XX ad XXII gradum latitudinis. Volumus autem ac iubemus omnia quae hisce Litteris Nostris statuimus ac declaramus, rata et firma uti sunt, ita in posterum esse; irritumque et inane futurum decernimus quidquid super his a quoquam, quavis auctoritate, contigerit attentari, contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die x maii MDCCCCXIII, Pontificatus Nostri anno decimo.

R. Card. Merry Del Val,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

(Sectio de Indulgentiis)

DECRETUM.

SODALITATES PROMOVENDIS IUVANDISQUE ECCLESIASTICIS VOCATIONIBUS CONSTITUTAE SPIRITUALIBUS GRATIIS DITANTUR.

Adest profecto providentissimus Deus Ecclesiae suae sanctae, ut mittat opportuno tempore operarios in messem; non dedignatur autem, fideles suos persaepe missionis istiusmodi suscipere cooperatores. Auctor est nimirum piissimi consilii, quo multae exortae sunt per orbem Sodalitates, fovendis, tuendis, iuvandis ecclesiasticis vocationibus. Ex his nonnullae spirituales impetrarunt favores, de Summi Pontificis benignitate, aliae vero quibus gauderent implorarunt. Quia tamen communis est institutorum ratio, Emis Patribus Inquisitoribus generalibus, quibus Ss. Indulgentiarum moderatio pertinet, in solitis comitiis habitis feria IV, die 28 maii, anno 1913, aptior visa est communis omnibus elargitio. Et Ssmus D. N. D. Pius div. prov. Pp. X, cui in audientia diei 29 maii,

eodem anno 1913, R. P. D. Adsessori S. Officii impertita, de his facta est relatio, Emorum Patrum voto adhaerens, concedere dignatus est, ut omnes et singulae Sodalitates quibus praecipuus et immediatus est finis promovere ecclesiasticas vocationes iisque opportunis mediis opitulari, dummodo canonice a Rmis Ordinariis sint erectae vel in posterum erigantur, sequentibus gaudeant Indulgentiis ac privilegio:

I. Indulgentia plenaria:

1) a quolibet christifideli lucranda, die ingressus in Sodalitatem, si confessus ac sacra synaxi refectus, ad mentem Summi Pontificis pias preces fundat;

2) in articulo mortis, a consociatis lucranda, si confessi ac sacra communione refecti, vel saltem contriti, Ssmum Iesu nomen, ore, si potuerint, sin minus corde, devote invocaverint, et mortem tamquam peccati stipendium de manu Domini patienter susceperint;

3) diebus festis: Titularis respectivae Sodalitatis; Ss. Apostolorum natalitiis, iuxta decretum S. Congregationis Indulgentiarum, diei 18 septembris 1862; in uno ex tribus singulorum Quatuor Temporum diebus, si consociati, confessi ac sacra synaxi refecti, aliquam ecclesiam vel publicum oratorium visitaverint, et ad mentem ibi Summi Pontificis oraverint.

II. Indulgentia centum dierum, pro quolibet pietatis vel caritatis opere, quod iuxta fines Sodalitatis peragatur a quocumque ex sodalibus.

Hae omnes et singulae Indulgentiae, excepta tamen plenaria in articulo mortis lucranda, animabus quoque in purgatorio degentibus applicari queunt.

III. Tandem idem Sanctissimus declaravit, Missas omnes quae in suffragium animarum sodalium defunctorum celebrantur, ita illis animabus suffragari, ac si in altari privilegiato celebratae fuissent.

Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

M. Card. Rampolla.

L. ✠ S.

† D. Archiep. Seleucien., *Ads. S. O.*

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I.

DECRETUM

DE SACERDOTIBUS AD MUNUS DEPUTATI IN GALLIA CONCURRENTIBUS.

Quum sub exitum huius anni finem accipiat in Galliis lex civilis quae vetat ecclesiasticos viros eligi ad munus Deputatorum in aula legislativa Reipublicae et ad alia similia officia, et idcirco sacerdotes in proximis futuris electionibus possint ad illa assequenda concurrere; quaesitum est a nonnullis locorum Ordinariis num adhuc vigeat dispositio a Ssmo D. N. Pio Pp. X data per officium sacrae Congregationis a Negotiis ecclesiasticis extraordinariis die 2 aprilis 1906, qua statutum est nulli sacerdoti licere sese candidatum sistere ad memorata munera absque consensu proprii Ordinarii ac Ordinarii loci ubi se candidatos sistere cupiunt.

Porro audito Consultorum voto et re mature considerata, sacra Congregatio Consistorialis respondendum censuit vigere memoratam praescriptionem pro omnibus cuiusvis ordinis et conditionis ecclesiasticis viris, etiam si forte antea munera praefata fuerint assecuti.

Ssmus autem D. N. iussit hanc resolutionem publici iuris fieri, et ab eis ad quos spectat religiose servari.

Datum Romae e Secretaria eiusdem sacrae Congregationis, die 9 maii, anni 1913.

C. Card. De Lai, *Secretarius.*

L. ✠ S.

Ioannes Baptista Rosa, *Substitutus.*

II.

PROVISIO ECCLESIARUM.

Successivis sacrae Congregationis Consistorialis decretis Ssmus D. N. Pius PP. X has quae sequuntur ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

26 aprilis 1913. — Cathedrali ecclesiae Matanzensi praefecit sacerdotem Carolum Warren Currier, archidioecesis Baltimorensis.

29 aprilis. — Titulari ecclesiae archiepiscopali Chalcidensi Revmum D. Carolum Pietropaoli, hactenus episcopum Triventinum et nuper Delegatum apostolicum in ditione Venezuelana renunciatum.

2 maii. — Metropolitanae ecclesiae Viennensi sac. Fridericum Piffl, in saeculo Gustavum, abbatem Lateranensem ac praepositum canoniae Claustroneoburgensis.

7 maii. — Metropolitanae ecclesiae Varsaviensi sac. Alexandrum Kakowski, canonicum Varsaviensem et rectorem academiae ecclesiasticae in civitate Petropoli.

— Titulari ecclesiae archiepiscopali Metymnensi Revmum D. Thomam Fennelly, hactenus archiepiscopum Cassiliensem.

9 maii. — Titulari ecclesiae episcopali Cibyrensi sac. Sigismundum Wartz, professorem theologiae moralis in seminario Brixinensi, quem constituit in Auxiliarem Revmi D. Francisci Egger, episcopi Brixinensis.

14 maii. — Cathedrali ecclesiae Dunkeldensi sac. Robertum Fraser, rectorem collegii Scotorum in Urbe.

15 maii. — Cathedrali ecclesiae Nicosiensi seu Herbitensi R. P. Augustinum Addèo, in saeculo Felicem, ex ordine Eremitarum S. Augustini, priorem in conventu S. Augustini Papiae.

— Titulari ecclesiae episcopali Tiberiensi sac. Iacobum Sinibaldi, canonicum patriarchalis Basilicae Vaticanae, rectorem collegii Lusitani in Urbe.

20 maii. — Cathedrali ecclesiae Venusinae sac. Angelum Petrelli, dioecesis Liciensis, parochum loci vulgo *Arnesano.*

22 maii. — Titulari ecclesiae episcopali Modrensi Rmum D. Stephanum Iulium Gazaniol, hactenus episcopum Constantiniensem.

24 maii. — Titulari ecclesiae episcopali Domitiopolitanae sac. Arthurum Béliveau, parochum cathedralis ecclesiae S. Bonifacii, quem constituit in Auxiliarem Rmi D. Ludovici Philippi Adelardi Langevin, archiepiscopi S. Bonifacii.

26 maii. — Cathedrali ecclesiae Constantiniensi sac. Iulium Alexandrum Leonem Bouissière, archidioecesis Albiensis, vicarium generalem Oranensem.

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

VERSIONES AUTHENTICAE

DECRETI DE MONIALIUM ET SORORUM CONFESSIONIBUS

I.

DECRETO

SOBRE LAS CONFESIONES DE LAS MONJAS Y DE LAS HERMANAS.

Habiéndose hasta el presente publicado según las diversas necesidades y circunstancias de los tiempos muchas leyes para regular las confesiones sacramentales de las Monjas y de las Hermanas, ha parecido bien reunirlas modificadas en parte y ordenadas en un solo Decreto del tenor siguiente.

1. Por regla general cada Comunidad así de Monjas como de Hermanas tendrá un solo Confesor ordinario, salvo que el número de Religiosas u otro justo motivo obligue a señalar dos o más.

2. El Confesor ordinario por lo general no permanecerá en el oficio más de tres años. Podrá sin embargo el Obispo o el Ordinario confirfirmarle para un segundo y aun para un tercer trienio:

a) si por escasez de sacerdotes idóneos para tal oficio, no pudiere proveer de otro modo, o

b) si la mayoría de las Religiosas aun comprendidas aquellas que en otros asuntos carecen de voto, conviniere por votación secreta en pedir la confirmación del mismo Confesor. Con todo á las de parecer contrario, si lo desean, se proveerá de otra manera.

3. Varias veces al año dese a cada Comunidad religiosa un Confesor extraordinario al cual todas las Religiosas deberán presentarse, a lo menos para recibir su bendición.

4. Señale el Ordinario para cada casa religiosa algunos sacerdotes a los cuales puedan las Religiosas llamar fácilmente en casos particulares para confesarse.

5. Sea el Ordinario fácil en conceder un especial Confesor o Director a la Religiosa que lo pidiere para tranquilidad de su conciencia o

para mayor aprovechamiento en el camino de la perfección; vigile sin embargo para que con tal concesión no se introduzcan abusos; y si acaso se introdujeran, elimínelos con prudencia y cautela, salva siempre la libertad de conciencia.

6. Si la casa religiosa está sujeta al Ordinario del lugar, éste elige los Confesores así ordinarios como extraordinarios; pero si estuviese sujeta á Superior Regular, éste presentará los Confesores al Ordinario a quien pertenece otorgarles la facultad de oir confesiones.

7. Para el oficio de Confesor ya ordinario ya extraordinario ya especial podrán designarse sacerdotes así del clero secular, como del clero regular previo el permiso de los superiores, con tal sin embargo que no tengan sobre las Religiosas potestad en el foro externo.

8. Estos Confesores deberán haber cumplido cuarenta años de edad y distinguirse por su prudencia e integridad de costumbres: no obstante el Ordinario per justos motivos y gravada su conciencia podrá elegir sacerdotes más jóvenes con que tal que sobresalgan por las predichas dotes.

9. El Confesor ordinario no podrá ser nombrado extraordinario para la misma Comunidad ni de nuevo elegido como ordinario, salvo los casos previstos en el artículo 2, hasta haber pasado un año desde que cesó en el cargo. El extraordinario podrá inmediatamente ser elegido como ordinario.

10. Guárdense todos los Confesores de Monjas o de Hermanas de entrometerse en el gobierno así interno como externo de la Comunidad.

11. Cuando una Religiosa pida un Confesor extraordinario, ninguna Superiora puede por sí misma o por otros, ni directa ni indirectamente investigar las causas de tal petición, ni con palabras o hechos oponerse a ella, ni de cualquier manera mostrar disgusto: si tal hiciere sea amonestada por el propio Ordinario; si reincidiera en la falta sea depuesta por el mismo Ordinario, oida antes la Sagrada Congregación de Religiosos.

12. Se prohibe a las Religiosas hablar entre sí de las confesiones de sus hermanas, o censurar a aquellas que se confiesan con otro Confesor diverso del señalado: de lo contrario sean castigadas por la Superiora o por el Ordinario.

13. Si los Confesores especiales, llamados a un monasterio o casa religiosa, advierten que ningún justo motivo de necesidad o utilidad espiritual mueve a las Religiosas a acudir a ellos, despídanlas con prudencia. Se amonesta además a todas las Religiosas que no usen de la

facultad de llamar un Confesor especial, sino para su bien espiritual y mayor adelantamiento en las virtudes religiosas, prescindiendo de toda mira humana.

14. Siempre que las Monjas o Hermanas por cualquier motivo se encuentren fuera de la propia casa, pueden confesarse en cualquier iglesia u oratorio, aun semipúblico, con cualquier sacerdote aprobado para oir confesiones de las personas de uno y otro sexo. La Superiora no puede prohibirlo o indagarlo ni aun indirectamente, ni las Religiosas están obligadas a manifestárselo.

15. En caso de enfermedad grave, aun sin peligro de muerte, todas las Monjas o Religiosas pueden llamar a cualquier sacerdote aprobado para oir confesiones; y confesarse con él cuantas veces quisieren mientras dure la gravedad de la dolencia.

16. El presente Decreto deberá ser observado por todas las Comunidades religiosas de mujeres, tanto de votos solemnes como de votos simples y por las Oblatas u otras pias Comunidades que no emiten votos, aun cuando el Instituto fuera sólo diocesano. Obliga también a aquellas Comunidades que están sujetas a la jurisdicción de Prelados Regulares; y si éstos descuidaren la fiel observancia de este Decreto, deberá cuidar de ella el Obispo u Ordinario de aquel lugar, como Delegado de la Sede Apostólica.

17. Este Decreto se añadirá a las Reglas y Constituciones de cada Instituto religioso y será leido públicamente en lengua vulgar una vez al año en el Capítulo de todas las Religiosas.

Por tanto, requerido el parecer de los Eminentísimos Padres Cardenales de la Sagrada Congregación de Religiosos en la plenaria celebrada en el Vaticano el 31 de Enero de 1913, nuestro Santísimo Padre el Papa Pio X, oida la relación del infrascrito Secretario, se dignó aprobar en todas sus partes y confirmar el presente Decreto, ordenando que se publicase y que en adelante fuese puntualmente observado por todos aquellos a quienes se refiere.

Sin que obste cosa alguna en contrario, aun merecedora de especial e individual mención.

Dado en Roma en la Secretaría de la Sagrada Congregación de Religiosos el dia 3 de febrero de 1913.

Fr. J. C. Card. Vives, *Prefecto.*

L. ✠ S.

† Donato, Arz. de Efeso, *Secretario.*

II.

DEKRET

ÜBER DIE BEICHTEN DER KLOSTERFRAUEN MIT FEIERLICHEN SOWOHL WIE MIT EINFACHEN GELÜBDEN.

Nachdem bis jetzt, entsprechend den Bedürfnissen und Umständen, viele Gesetze behufs Regelung der sakramentalen Beichte der Schwestern mit feierlichen sowohl wie mit einfachen Gelübden erlassen worden sind, schien es nunmehr angezeigt, dieselben zu ordnen und mit einigen Abänderungen in ein einziges Dekret mit folgendem Wortlaute zusammenzufassen:

1. Für jede Kommunität von Schwestern mit feierlichen sowohl wie mit einfachen Gelübden soll in der Regel nur ein ordentlicher Beichtvater aufgestellt werden; es sei denn, dass die grosse Anzahl der Schwestern oder irgend ein anderer triftiger Grund es notwendig machte, dass zwei oder mehrere aufgestellt würden.

2. Der ordentliche Beichtvater darf in der Regel nicht über drei Jahre im Amte verbleiben. Dessenungeachtet kann ihn der Bischof oder Ordinarius zum zweitenmal oder auch zum drittenmal auf weitere drei Jahre bestätigen:

a) wenn er wegen Mangels an Priestern, die für ein solches Amt geeignet sind, nicht anders vorsehen kann, oder

b) wenn die Mehrheit der Schwestern, mit Einschluss auch derjenigen, die in anderen Fällen kein Stimmrecht haben, in geheimer Abstimmung um die Bestätigung bitten, vorausgesetzt jedoch, dass für jene, die nicht dafür stimmen, wenn sie es wünschen, in anderer Weise vorgesehen wird.

3. Mehrmals im Jahre gebe man jeder religiösen Kommunität einen aussergewöhnlichen Beichtvater, dem alle Schwestern sich stellen müssen, wenigstens um den Segen zu empfangen.

4. Für jede religiöse Niederlassung müssen vom Ordinarius einige Priester bezeichnet werden, die von den Schwestern in Einzelfällen behufs Ablegung der hl. Beichte leicht gerufen werden können.

5. Wenn irgend eine Schwester, sei es zur Beruhigung ihres Gewissens, sei es um in der religiösen Vollkommenheit grössere Fortschritte zu machen, einen besondern Beichtvater oder geistlichen Leiter verlangen sollte, so soll dieser ihr vom Ordinarius ohne Schwierigkeit gewährt werden; nichtsdestoweniger wird dieser darüber wachen, dass aus

einem solchen Zugeständniss keine Missbräuche erwachsen, und wenn ein Missbrauch erwächst, soll er auf kluge Weise Sorge tragen, ihn zu beheben, doch so, dass die Gewissensfreiheit immer gewahrt bleibt.

6. Wenn die religiöse Niederlassung dem Ordinarius des Ortes unterworfen ist, wird dieser die betreffenden Priester für das Amt des ordentlichen sowohl als des ausserordentlichen Beichtvaters wählen; wenn sie hingegen einem Ordensobern unterworfen ist, wird dieser die Priester für das Amt eines Beichtvaters dem Ordinarius des Ortes präsentieren, dessen Sache es ist, ihnen die Vollmacht zum beichthören zu erteilen.

7. Mit dem Amte eines Beichtvaters, sei es des ordentlichen, ausserordentlichen oder besondern, können sowohl Weltpriester als auch, mit Erlaubniss ihrer Oberen, Ordenspriester betraut werden, vorausgesetzt jedoch, dass sie nicht über die Schwestern Vollmacht im äussern Rechtsbereich haben.

8. Diese Beichtväter müssen das 40. Lebensjahr vollendet haben und sich durch einen unbescholtenen Lebenswandel und durch Klugheit auszeichnen; der Ordinarius kann jedoch aus einem triftigen Grunde und auf eigene Verantwortung hin hiezu auch Priester bestimmen, die dieses Alter noch nicht erreicht haben. vorausgesetzt jedoch immer, dass sie sich durch die erwähnten Geisteseigenschaften auszeichnen.

9. Der ordentliche Beichtvater kann nicht zum ausserordentlichen ernannt, noch kann er, abgesehen von den in Absatz 2 erwähnten Fällen, als ordentlicher Beichtvater von neuem bestätigt werden, vor Ablauf eines Jahres nach seiner Amtszeit. Der ausserordentliche Beichtvater hingegen kann auch sofort für das Amt des ordentlichen Beichtvaters bestimmt werden.

10. Alle Beichtväter von Schwestern, ob mit feierlichen oder mit einfachen Gelübden, sollen sich davor hüten, in die innere oder äussere Leitung der Kommunität sich einzumischen.

11. Wenn irgend eine Schwester einen ausserordentlichen Beichtvater verlangen sollte, so ist es keiner Oberin erlaubt, entweder selbst oder durch Mittelspersonen, direkt oder indirekt, nach den Gründen dieses Verlangens zu forschen, sich der Bitte sei es durch Worte oder durch Handlungen zu widersetzen oder in irgend einer Weise ihr Missfallen darüber zu zeigen. Sollte eine Oberin so handeln, so muss sie das erstemal vom zuständigen Ordinarius ermahnt werden; wenn sie ein zweitesmal sich verfehlt, so muss sie von ebendemselben abgesetzt werden, nachdem er jedoch zuvor die Hl. Kongregation für Ordensleute gehört hat.

12. Es ist den Schwestern verboten, untereinander über die Beichte der Mitschwestern zu sprechen und sich tadelnde Urteile zu erlauben über jene, die bei einem andern als dem aufgestellten Beichtvater beichten; im Übertretungsfalle sind sie von der Oberin oder vom Ordinarius zu bestrafen.

13. Wenn die besonderen Beichtväter, die in ein Kloster von Schwestern mit feierlichen oder mit einfachen Gelübden gerufen werden, bemerken, dass die Schwestern, die sich bei ihnen einfinden, von keinem triftigen Grunde, sei es der Notwendigkeit oder des geistlichen Nutzens, geleitet werden, so sollen sie sie mit Klugheit entlassen. Auch sollen sich alle Schwestern merken, dass sie von dem ihnen zugestandenen Rechte, einen besondern Beichtvater zu verlangen, nur im Hinblick auf ihren geistlichen Vorteil und grössern Fortschritt in den Tugenden einer Ordensperson, nicht aber aus menschlichen Beweggründen, Gebrauch machen sollen.

14. Sooft sich die Schwestern mit feierlichen oder einfachen Gelübden aus irgendeinem Grunde ausserhalb des Hauses, dem sie angehören, befinden, ist es ihnen erlaubt, in jeder beliebigen Kirche oder jedem Oratorium, auch einem halböffentlichen, und bei jedem für beide Geschlechter approbierten Beichtvater zu beichten. Die Oberin darf das nicht verbieten, noch soll sie sich darüber erkundigen, nicht einmal indirekt; auch sind die Schwestern nicht gehalten, der Oberin diesbezüglich irgendetwas mitzuteilen.

15. Jede Schwester mit feierlichen oder einfachen Gelübden kann im Falle schwerer Erkrankung, auch wenn keine Todesgefahr vorliegt, irgendeinen für die Beichte approbierten Priester rufen und bei ihm während der besagten schweren Krankheit sooft beichten, als sie es für gut findet.

16. Dieses Dekret muss beobachtet werden von allen religiösen Frauengenossenschaften, sowohl von solchen mit feierlichen, als von denen mit einfachen Gelübden, auch von den Oblatinnen und von anderen frommen Genossenschaften, welche keine Gelübde ablegen, auch wenn es sich nur um ein Diözesaninstitut handelt. Es verpflichtet auch jene Kommunitäten, die der Jurisdiktion eines Ordensprälaten unterstellt sind, und wenn dieser nicht für die getreue Beobachtung dieses Dekretes Sorge trüge, müsste der Bischof oder Ordinarius des betreffenden Ortes als Delegierter des Hl. Stuhles es tun.

17. Dieses Dekret muss den Regeln und Konstitutionen eines jeden religiösen Institutes beigefügt und einmal im Jahre im Kapitel in Gegenwart aller Schwestern in der Landessprache vorgelesen werden.

Seine Heiligkeit Pius X geruhte, nach Kenntnisnahme des Gutachtens der Kardinäle der Hl. Kongregation für Ordensleute, die am 31. Januar 1913 in Plenarsitzung im Vatikan versammelt waren, und nach erfolgter Berichterstattung des unterzeichneten Sekretärs, dieses Dekret in allen seinen Teilen zu approbieren und zu bestätigen und seine Veröffentlichung zu verordnen, damit es in Zukunft von allen, die es angeht, pünktlich beobachtet werde.

Dieses Dekret soll gelten ungeachtet jeder gegenteiligen Bestimmung, sollte sie auch besondere und eigene Erwähnung verdienen.

Gegeben zu Rom, aus der Sekretarie der hl. Kongregation für Ordensleute, am 3. Februar 1913.

Fr. J. C. Card. Vives, *Präfekt.*

L. ✠ S.

† Donatus, Erzbischof von Ephesus, *Sekretär.*

III.

Cum nonnullae in vulganda versione anglica decreti de confessionibus Monialium et Sororum mendae irrepserint, nova hic additur eiusdem versionis editio.

A DECREE

REGARDING THE CONFESSIONS OF NUNS AND SISTERS.

Whereas to present date many laws have been promulgated, in various times and circumstances, to regulate the sacramental confessions of Nuns and Sisters: therefore, it has now been determined to collect and coordinate all these laws, with some modifications, in one Decree of the following tenor, to wit:

1. To each house of Nuns or Sisters there shall usually be assigned only one ordinary Confessor; unless the great number of Religious, or some other just motive, necessitate the appointment of two or more.

2. The ordinary Confessor should not, as a rule, hold this office for more than three years. The Bishop or the Ordinary, however, may reappoint him for a second or even third term of three years:

a) if through lack of priests suitable for this duty he cannot otherwise provide; or

b) if by secret ballot a majority of the Religious (counting also those who in other matters have no right to vote) request his retention.

But the dissentients must be provided for in some other way if they so desire.

3. Several times every year an extraordinary Confessor must be given to each religious house. All the Religious must appear before this extraordinary Confessor, at least to receive his blessing.

4. For each religious house the Ordinary will assign several priests whom each Religious in particular cases can easily send for to hear their confessions.

5. If any Religious, for the peace of her soul or greater progress in spiritual perfection, ask for a special Confessor or Spiritual Director, the Ordinary has readily to grant her demand. The Ordinary, however, will see to it that abuses do not arise from such concession; and if abuses should come, let him cautiously and prudently remove them, always safeguarding liberty of conscience.

6. If the house of Religious is subject to the Ordinary of the place, he is to choose both the ordinary and extraordinary Confessor; but if the convent is subject to a Superior who is a Regular, then this Superior will present priests for the office of Confessor to the Ordinary of the place, to whom it belongs to grant them the power of hearing confessions.

7. For the office of Confessor (whether ordinary, extraordinary or special) priests may be chosen from the secular, or (with the permission of their Superiors) from the regular Clergy, provided that in neither case they have power *in foro externo* over these same Religious.

8. These Confessors should have completed their fortieth year and be distinguished for prudence and integrity of life. But the Ordinary may, through a just motive and on his own responsibility of conscience, delegate for this office priests who have not yet reached the age specified, provided that they have the other afore-mentioned requirements.

9. The ordinary Confessor may not be appointed an extraordinary Confessor; nor may he, except as provided in Article 2 of this Decree, be reappointed as ordinary Confessor in the same house, until one year has elapsed from the expiration of his term of office. An extraordinary Confessor, however, may be immediately appointed to the office of ordinary Confessor.

10. All Confessors of Nuns or Sisters must be very careful not to mix in the external or internal government of the community where they hold office.

11. If any Religious request an extraordinary Confessor, no Superioress may, either personally or through others, either directly or indirectly, enquire into the reason of the request, or refuse the petition by

word or deed, or in any way show that she tolerates it unwillingly. Should a Superioress fail in this regard, let her own Ordinary admonish her; and upon a second offence let him depose her, after having first consulted the sacred Congregation of Religious.

12. The Religious are forbidden to talk among themselves in any way about the confessions of their companions in Religion, or to criticise those Sisters who confess to one other than the designated Confessor. In case they violate this prohibition, they must be punished by the Superioress or the Ordinary.

13. If the special Confessors called to a monastery or religious house perceive that the Religious have no just reason of necessity or spiritual profit to demand special Confessors, let said Confessors dismiss the Religious prudently. All Religious are also admonished to use this privilege of asking for a special Confessor only for their spiritual good and greater progress in religious virtues, apart from all human considerations.

14. When Nuns or Sisters are outside their own house, no matter what the reason, they may confess in any church or oratory, even semi-public, to any Confessor approved for both sexes. The Superioress may not forbid this, or enquire about it, even indirectly, and the Religious are not bound to mention the fact to their Superioress.

15. Any Nun or Religious, when seriously sick, although not in danger of death, may call any priest approved for hearing confessions, and she may confess to him as often as she wish during this serious illness.

16. This Decree must be observed by all religious families of women, whether of solemn or simple vows, or Oblates or other pious communities not bound by vows, even though the Institute be merely diocesan. This Decree also binds communities under the jurisdiction of a Prelate Regular; and if he do not see to it that his subjects faithfully obey this Decree, the Bishop or Ordinary of the place shall himself, as a Delegate of the Apostolic See, enforce its observance.

17. This Decree must be added to the rules and constitutions of each and every religious family of women and publicly read in the vernacular once a year in a chapter of all the Religious.

Therefore our Holy Father, Pope Pius X, having heard the mind of their Eminences the Cardinals of the sacred Congregation of Religious, assembled in plenary Congress at the Vatican the thirty-first day of January, 1913, has deigned, after the report of the undersigned Secretary, to approve and confirm this Decree in all its parts and to

order that it be published and faithfully observed in the future by all whom it concerns.

All dispositions whatsoever, even though worthy of special and individual mention, to the contrary notwithstanding.

Given at Rome, from the Secretariate of the sacred Congregation of Religious, the third day of February, 1913.

Fr. J. C. Card. Vives, *Prefect.*

L. ✠ S.

† Donatus, Archb. of Ephesus, *Secretary.*

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I.

DECRETUM.

PRAEFECTURA APOSTOLICA DE BAR-EL-GAZAL IN AFRICA CENTRALI ERIGITUR.

Quam multis gravibusque difficultatibus in vicariatu apostolico Sudanensi, qui latissime patet, obnoxia sit divini nominis annuntiatio, exacti consideratio temporis edocet. Quapropter Emi Patres S. huius Consilii Fidei Propagandae, plenariis die 26 vertentis maii convocatis comitiis, praedicti vicariatus territorium dimidiandum esse censuerunt et ab eodem regionem universam Bar-el-Gazal esse distrahendam, quae sequentibus concluditur limitibus: *Ad septentrionem,* decimo latitudinis borealis gradu a confiniis occidentalibus Sudan anglici ad flumen Bar-el-Arab, deinde fluminibus Bar-el-Arab, Bar-el-Gazal, Bar-el-Gebel et Sobat usque ad confinia anglo-aethiopica. *Ad orientem,* praedictis confiniis anglo-aethiopicis a Baro flumine usque ad montem Naita, mox recta linea quae exinde ad urbem Foweira apud Nilum Victoriam ducitur. *Ad meridiem,* Nilo Victoria, ac littore septentrionali Alberti lacus atque confiniis anglo-belgicis. *Ad occidentem* tandem, praedictis confiniis anglo-belgicis, et deinde anglo-gallicis usque ad decimum latitudinis borealis gradum. Porro sic definitum territorium erigendum esse statuerunt in separatam Praefecturam Apostolicam, quae a *Bar-el-Gazal* nuncupetur, curisque Congregationis Filiorum S. Cordis concredatur. Quam Emorum

Patrum sententiam, ab infrascripto S. eiusdem Congregationis Secretario in audientia praefati diei Ssmo D. N. Pio div. provid. PP. X relatam, Sanctitas Sua in omnibus adprobare ratamque habere dignata est, praesensque ea de re Decretum fieri iussit.

Datum Romae ex aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 30 maii, anno Domini 1913.

Fr. H. M. Card. Gotti, *Praefectus.*

C. Laurenti, *Secretarius.*

II.

DECRETUM.

VICARIATUS APOSTOLICI SUDANENSIS NOMEN INNOVATUR.

Cum Emi Patres S. huius Congregationis Fidei Propagandae, die 26 vertentis maii, plenariis in comitiis, erectionem praefecturae apostolicae de Bar-el-Gazal per dismembrationem a missione Sudanensi constituissent, hunc vicariatum Sudanensem seu Africae centralis, novis confiniis ita definitum, ab urbe Cartum, regionis principe, in posterum denominandum esse decreverunt. Quam Emorum Patrum sententiam ab infrascripto S. eiusdem Congregationis Secretario, in audientia praedicti diei Ssmo D. N. Pio div. Prov. PP. X relatam, Sanctitas Sua in omnibus adprobare ratamque habere dignata est, atque praesens ea super re Decretum confici mandavit.

Datum Romae ex aedibus sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 30 maii, anno 1913.

Fr. H. M. Card. Gotti, *Praefectus.*

C. Laurenti, *Secretarius.*

III.

DECRETUM.

INTER PRAEFECTURAS APOSTOLICAS CIMBEBASIAE INFERIORIS ET MAGNI NAMAQUALAND CONFINIA IMMUTANTUR.

Territorium ecclesiasticum inter praefecturas apostolicas Cimbebasiae Inferioris ac Magni Namaqualand opportunius distribuendi causa, Emi Patres Sacrae huius Congregationis Fidei Propagandae plenariis in

comitiis, die 26 superioris maii convocatis, terminum meridionalem districtuum civilium de Gobabis, Windhuk, Karibib et Swakopmund, qui posthac ad praefatam Cimbebasiae missionem ex integro pertinebunt, tamquam ecclesiasticum limitem inter utramque praedictam praefecturam constituendum esse censuerunt. Quam sententiam ab infrascripto eiusdem S. Congregationis Secretario Ssmo D. N. Pio div. prov. PP. X in audientia praedicti diei relatam, Sanctitas Sua in omnibus adprobare ratamque habere dignata est, praesensque ea de re Decretum fieri iussit.

Datum Romae ex aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 2 iunii, anno Domini 1913.

Fr. H. M. Card. Gotti, *Praefectus.*

C. Laurenti, *Secretarius.*

IV.

NOMINATIONES EPISCOPORUM.

Brevibus apostolicis nominati sunt:

9 maii 1913. — *Episcopus titularis ecclesiae Gortiniensis et Coadiudiutor cum futura successione archiepiscopi Wellingtonensis,* R. P. Thomas O' Shea, Societatis Mariae alumnus.

— *Episcopus titularis ecclesiae Milopotamensis et vicarius apostolicus Guamensis,* R. P. Augustinus ab Artesa de Segre, in saeculo Ioseph Bernans et Serra, ex ordine Minorum Capulatorum.

— *Episcopus titularis ecclesiae Myndensis cum munere ordinandi clericos Maronitas in Urbe,* R. D. Nematallah Carame, rector collegii Maronitarum in Urbe.

16 maii. — *Episcopus titularis ecclesiae Gindarensis et vicarius apostolicus novi vicariatus de Fianarantsoa in insula Madagascar,* R. P. Carolus Givelet, Societatis Iesu alumnus.

S. CONGREGATIO RITUUM

SURINAMEN. seu BUSCODUCEN.

DECRETUM BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI PETRI DONDERS, SACERDOTIS PROFESSI E CONGREGATIONE SANCTISSIMI REDEMPTORIS.

Tilburgi in Neerlandia ortus est Petrus Donders die 27 octobris, anno 1809, bonae indolis puer, qui, ubi adolevit, primum in minori Seminario Buscoducensi humanioribus litteris operam dedit, dein in maiori Seminario eiusdem dioecesis philosophicis ac theologicis disciplinis, donec anno 1841 sacerdotio auctus est. Mox desiderio flagrans Christum apud infideles praedicandi, superioribus probantibus, Guyana litora petiit et Surinamenses oras. Illis in regionibus fertur pro Fide catholica plurimum insudasse. Quum vero anno 1865 Surinamenses missiones sodalibus Redemptoristis, uti vocant, Hollandicae provinciae concreditae essent, Servus Dei inter eiusdem Congregationis alumnos, prouti petierat, cooptari obtinuit. Traditur ipse ita incubuisse leprosis praesertim spiritualiter excolendis, ut leprosorum apostolus passim meruerit appellari. Tandem annis et laboribus fractus, letali morbo correptus, extremis Ecclesiae sacramentis rite receptis, obdormivit in Domino die 14 ianuarii anni 1887. Interim fama sanctitatis, quae Dei Servum adhuc viventem comitata est, post eius obitum ita in dies increvit, ut Inquisitiones Ordinariae Surinamenses et Buscoducenses super ea confectae fuerint, et ad sacram Rituum Congregationem transmissae. Servato autem iuris ordine, quum omnia in promptu sint ut ad ulteriora procedi possit, instante Rmo P. Claudio Benedetti, congregationis Ssmi Redemptoris postulatore generali, attentis litteris postulatoriis quorundam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Rmorum Sacrorum Antistitum, necnon Capitulorum, Ordinum ac Congregationum atque virorum ecclesiastica vel civili dignitate praestantium, Emus ac Rmus Dnus cardinalis Octavius Cagiano de Azevedo, loco et vice Emi ac Rmi Dni cardinalis Iosephi Calasanctii Vives y Tuto, huius Causae Ponentis, in Ordinariis sacrorum Rituum Congregationis Comitiis, subsignata die ad Vaticanum coactis, sequens dubium discutiendum proposuit: *An sit signanda Commissio introductionis Causae in casu et ad effectum de quo*

agitur? Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Proponentis, audito etiam voce et scripto R. P. D. Alexandro Verde, sanctae Fidei Promotore, omnibus diligenter perpensis, respondendum censuerunt: *Affirmative seu signandam esse Commissionem, si Sanctissimo placuerit.* Die 29 aprilis 1913.

Facta postmodum de his sanctissimo Domino nostro Pio Papae X per infrascriptum Cardinalem sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua Rescriptum eiusdem sacri Consilii ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem Introductionis Causae beatificationis et canonizationis Ven. Servi Dei Petri Donders, sacerdotis professi e congregatione Ssmi Redemptoris, die 14 maii 1913.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

VICARIATUS APOSTOLICI TAIKOU (Corea).

NULLITATIS MATRIMONII (KO-YOUN).

Pio Papa X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis suae anno decimo, die 16 ianuarii 1913, RR. PP. DD. Fridericus Cattani, Ponens, *Antonius Perathoner et Iosephus Alberti, Auditores de turno, in causa* Vicariatus apostolici Taikou (Corea) - Nullitatis Matrimonii *(quae in prima instantia H. S. O. a Summo Pontifice concessa fuit), inter* Agatham Ko *et* Matthiam Youn Syek-tiyoun; *alteram repraesentatam per procuratorem ex officio Ildebrandum Silvestri Faà advocatum, alterum contumacem, interveniente et disceptante in causa sacri vinculi Defensore apud H. S. T., sequentem tulerunt sententiam.*

Die 11 decembris, anno 1907, puella catholica Agatha Ko, vicariatus apostolici Taikou in Corea, 21 annos nata, matrimonio iuncta est cum iuvene, pariter catholico, Matthia Youn Syek-tiyoun, in sacello pagi Ryen-Hpyeng, coram missionario R. D. Lacroutz, ac contra suam voluntatem, et vi metuque a parentibus coacta; ita ut matrimonium a patre

suo, ipsa inconsulta, statutum fuerit, invita ad sacellum perducta atque ad assensum praebendum minis verberibusque adstricta. Die autem 29 februarii, anno 1908, cum in paterna domo necessaria ad civile matrimonium celebrandum pararentur atque lectica, in qua, de more, puella ad maritalem domum deferri debebat, in promptu esset, Agatha se abdidit. Tunc omnes qui nuptiis invitati intererant, eam inquirere coeperunt, atque inventam in lectica collocarunt, et ita ad domum sponsi flentem detulerunt. Aliquot tamen post dies maritum aufugit et apud suos se recepit. Sed a patre, verberibus affecta, ad maritalem domum iterum reducitur; quod alias quoque factum est. Ipse maritus eam fuste percussit, quia secum habitare nolebat; numquam enim apud Matthiam voluit cubare, sed noctu penes amitam suam se recipiebat; et tandem, nec violentia patris nec avunculi nec mariti devicta, hunc non reditura deseruit; cum primum sibi licuit, vicarium apostolicum Taikou adivit, ab eoque postulavit ut suum matrimonium cum Matthia Youn Syek-tiyoun, nullum declararet. Vicarius apostolicus Coreae, Gustavus Carolus Maria Mutel, D. Marcello Lacroutz processum canonicum instruendum commisit, praecipiens ut testium depositiones, nisi adstante defensore matrimonii, reciperet, quod munus R. D. Aemilio Taquet, missionario apostolico, demandavit, facultate concessa iudici instructori eligendi actuarium, qui acta exararet. Mandavit insuper ut processus sibi mitteretur, quo ferre posset sententiam; aliasque omnes instructiones necessarias adiunxit, quibus iuris normae plene adimplerentur. At iudex instructor nonnullos testes interrogavit, sacri vinculi defensore non adstante, quia hic a loco examinis longe aberat. Deinde, processu expleto, sententiam tulit de nullitate huius matrimonii, a qua tamen defensor vinculi ad nostrum Tribunal appellavit. Mulieris advocatus, ex officio electus, priusquam novus processus initium haberet, Ssmum postulavit ut actus sanaret, qui vitio formae laborarent, simulque concederet ut haec causa in prima instantia apud hunc S. N. O. decerneretur. Quibus omnibus obtentis, nobis haec causa proponitur sub dubio: *An constet de nullitate matrimonii in casu?*

Quod ius pertinet. Vim, quam I. C. Paulus, in Leg. 2, Digest. *Quod metus causa,* definit: « Maioris rei impetus, qui repelli non potest », perbelle Card. Fagnanus distinguit in absolutam seu praecisam, et conditionalem seu compulsivam. Vis absoluta et praecisa tollit voluntarium et causat violentum, quod pariter a iuristis definitur: « Illud cuius principium est extra, nihil conferente vim passo ». Vis autem conditionalis aut compulsiva non tollit omnino voluntarium, sed minuit,

et ideo non producit violentum, sed involuntarium secundum quid; et haec est eadem res quae metus (Fagn., *Comm. ad cap. 5*, h. r. n. 2 et seq.). Metus vero a I. C. Ulpiano definitur: « Instantis vel futuri periculi causa, mentis trepidatio » (Leg. 1, Digest. *Quod metus causa*). Porro metus a doctoribus apud Schmaltzgrueber (h. t. n. 2), tripliciter dividitur, nempe:

1) ratione causae, quae esse potest necessaria (et haec intrinseca vel extrinseca), aut libera, scilicet ab homine;

2) ratione modi, prout infertur iuste vel iniuste. Iniustus autem metus incuti potest directe seu ad actum determinatum, vel indirecte seu non ad aliquem determinatum actum;

3) ratione qualitatis, prout gravis sit, idest cadens in constantem virum, ut eum a proposito dimovere valeat, vel levis, qui eam vim non habet ut patientem, animo fortem, a proposito valeat dimovere.

Metus autem gravis rursus dividitur in absolute gravem et respective gravem. Prior qui de se talis est; alter qui gravis est tantum relate ad personam, quae patitur metum. Si quae huc usque diximus ad matrimonium referamus, liquido patet, quod vis absoluta, seu praecisa, in contrahentem adhibita, cum violentum inducat, ob absolutum defectum consensus, nullum reddat matrimonium. Vis autem conditionalis, seu metus, quum a causa externa et libera sit inducta, sitque gravis, iniusta et directe incussa, etiamsi ex parte contrahentis adfuerit assensus in matrimonium, tamen hoc nullum reddit, scilicet est impedimentum dirimens, ut ex pluribus locis iuris constat, et praesertim ex capp. 14-15 et 28, *De spons. et matr.*, ubi legitur: « Matrimonium ... solo « consensu contrahitur; et ubi de ipso quaeritur, plena debet securitate « ille gaudere cuius est animus indagandus, ne per timorem dicat sibi « placere quod odit, et sequatur exitus qui de invitis solet nuptiis pro- « venire » (cap. cit. 14, *De spons.*). Haec iuris principia in casu nostro innuisse sufficiat, quin necesse sit ea longius pertractare, nisi forte disputare vellemus, utrum in hoc violentia adfuerit strictiori sensu accepta, vel tantum latiori, seu gravis metus; et ideo utrum matrimonium nullum sit tantum ex impedimento vis metusve, vel potius quia in eo penitus defuerit assensus. Facta enim tam gravia nobis exhibentur, ut de nullitate huius matrimonii minime sit ambigendum, evidensque appareat violentia seu gravis metus ab homine iniuste incussus directe ad matrimonium cogendum. Inquirendum ergo nobis remanet, utrum vera sint quae Agatha enarrat, necne.

Quod factum spectat. Iudex instructor sex excussit testes, praeter actricem, inter quos avunculum et patrem istius, qui omnes scientia

propria res optime noverant, quique de publica fama in pago Ryen-Hpyeng fidem faciunt; et hi, una voce, enarrationem Agathae confirmant et, iureiurando debita forma coram iudice praestito, de violentia, quam Agatha passa est ut matrimonium cum Matthia Youn Syek-tiyoun celebraret, testantur. Hic autem in iudicio adsistere noluit, affirmans se aegrotum esse, sed revera quia, ut ait testis Anna Ko, « dicebat « se habere pudorem et horrorem etiam loquendi cum femina quae « ipsum dereliquit », et ideo, eo contumace, sententiam ferimus.

Nunc audiamus quid Agatha in iudicio deposuerit. Ipsa affirmat, patrem matrimonium statuisse quin esset ab eo interrogata, quod cum ab aliis rescivisset, novercae suae dixit: « Si domi habetis feminam « vendendam, vendite (quod in patrio sermone significat, in matrimo-« nium collocare); ego autem nolo vivere cum illo Youn. Et noverca « irata dixit: " Si ita est, tunc exi e domo „, et patri meo renuntiavit « verba quae dixeram. Tunc pater clamans dixit: " Illa stulta! ad quid « eiusmodi ineptias profert? „. Quae audiens timui et dissimulavi, nec « alia verba de hoc audivi ». Eadem avunculus et ipse pater confirmant. Avunculus enim ait: « Non inierunt (parentes) consilium secum, quia « si loquebantur cum puella de eius matrimonio, illa detestabatur et « aufugiebat; et insuper, iuxta morem Coreanorum, totum negotium « matrimonii filiorum pertinet ad solos parentes ». Et pater: « Una vice « locutus sum ei de matrimonio contrahendo, at illa stulta non con-« sentiebat et dicebat: " Etiam si sit mihi moriendum, non contraham « matrimonium cum Youn Syek-tiyoun „, et ego pluries audivi illam « rogavisse tam suam novercam, quam suum avunculum ut impedirent « illud matrimonium ». Deinde Agatha enarrat quomodo, die matrimonii adveniente, perducta est ad sacellum ut nuptias celebraret: « ... dum « irem ad fontem ad lavandas vestes, occurrit mihi in via Ko Tchyen-« Koueni Michaël, qui custos est sacelli et dixit mihi: " Eamus ad « sacellum, sacerdos vocat te „. Respondi: " Non est necesse ut eam « nunc, si de sero ivero, sufficit „. Tunc Tchyen Koueni, urgens me, « quasi a me avellere vellet lavandrium sportam, " Cito eamus, inquit, « te exspectat „. Ideoque resistere non valens, reliqui meam sportam, « et ingressa sum in alienam domum, volens ibi me abscondere. Tchyen-« Koueni me insecutus est, et dixit: " Sportam tuam domum reporta « et eamus „. Tunc ad domum reversa sum; et cum ille Tchyen-Koueni « nimium urgeret ut irem ad sacellum, dixi ei: " Si tecum ivero, coram « aliis me pudet, si tu primo iveris, ego sequar „. Tunc Tchyen-Koueni « ad sacellum ivit, ego autem in domo amitae meae me absconderam, « sed cum qui erant in sacello exspectarent et viderent me non venire,

« Tchyen-Koueni exivit ad me quaerendam, et cum venisset in locum « ubi latitabam, me apprehendit et secum duxit ». Haec plene confirmantur ab ipso sacelli custode, qui postquam testatus est, Agatham voluntatem contrahendi matrimonium non habuisse, prosequitur: « Tem« pore matrimonii eius, ego fungebar munere custodiendi sacellum. In « die matrimonii, cum Agatha non veniret ad contrahendum illud, eius « parentes mihi mandaverunt ut vocarem et adducerem illam; unde « ego, eundo ad domum eius, in via inveni Agatham euntem ad lava« torium, et tenui eam ut perducerem in sacellum; at illa adhibebat « centum media ad non eundum, attamen ego, secundum eius parentum « mandatum, per vim perduxi eam ad sacellum. Attamen scio clare « Agatham non habuisse animum contrahendi matrimonium, et quando « sacerdos interrogabat Agatham " Tu visne contrahere matrimonium « cum Youn Syek-tiyoun? „ parentes eius pluries urgebant eam dicendo: « " responde „, et Agatha coacte respondit quidem, sed ex violentia con« traxit matrimonium ». Deinde Agatha iudici sciscitanti refert quomodo nuptiales caeremoniae celebratae sunt. En eius verba: « Quando, appre« hensa, in sacellum introivi, tunc ibi erant christiani pagi Ryen-Hpyeng, « viri et feminae, numero circiter triginta, et dixerunt: " Cito ingredere „; « et simul me ad altare impellebant. Tunc sacerdos dixit mihi: " Matri« monium non firmatur nisi consensu contrahentis, neque contra volun« tatem matrimonium conficitur „; et quando me interrogavit " Tu visne, « iuxta ritum sanctae Ecclesiae, servire Matthiae Youn tamquam legitimo « marito? „. Et dixit: " Sive *volo* sive *nolo*, oportet ut respondeas „. « Haec verba cum audissem, portam posteriorem aperui, et aufugi. Tunc « pater meus, per portam anteriorem exiens, baculo me percussit; sed « aliae christianae eum prohibuerunt, et me impellentes, in sacellum « denuo ingredi compulerunt. Cum autem flens, iterum aufugere vellem, « christiani me, brachiis apprehensam, exire non permiserunt. Et cum « sacerdos aliquot verba, nescio quae, proferret, una ex senioribus chri« stianis respondit: " Volo „. Tunc sacerdos: " Non agitur de tuo matri« monio; ipsa debet respondere ut matrimonium fiat „. Et pater meus « dicebat: " Stulta, cito responde „; et christianae: " Responde: *volo*, « *volo* „. Haec tantum audivi et nihil aliud cogitavi et, inter fletus et « singultus, nescio quamnam vocem emiserim; sed post Missam tantum « audivi me matrimonium contraxisse ». Quae pariter testes confirmant. Audiantur, prae ceteris, eius avunculus et pater. Avunculus ait: « In « momento illo matrimonii, Agatha aufugerat, et homines illam quae« sierunt et perduxerunt ante altare, at illa denuo aufugiebat; tunc eius « pater fustibus illam impulit in sacellum, et ita contractum fuit matri-

« monium ». Pater candide fatetur: « In momento matrimonii illa inepta « volebat aufugere, tunc ego impellendo illam introduxi in sacellum ». Iudici autem interroganti utrum Agatha consensum matrimonio praebuerit, respondit: « Cum illud matrimonium ab initio per vim factum « sit, si illa respondit, respondit, non quia volebat respondere, sed quia « volebat vitare imminentes minas et violentias ». Iudex ab eo quaesivit quare ad matrimonium filiam coëgerit. Cui ille: « Illam coëgi « sequentibus rationibus ductus. Si ego voluissem illam tradere alicui « pagano pro matrimonio, faciliter potuissem, quia sunt multi pagani « matrimonio indigentes, sed ego christianus non poteram hoc modo « agere; aliunde in hac regione non erant christiani iuvenes matrimonio « collocandi, praeter illum Youn Syek-tiyoun unum; et praeterea ego « credidi, Agatham sensim melius providendo negotium suae salutis, « in futurum facere concordiam et ducere vitam communem cum illo « Youn ».

Ceterum omnes testes, de hac violentia et coactione unanimes testantur. Anna Ko, quae amica ab infantia Agathae fuit, quaeque cum fratre iuniore Matthiae Youn est matrimonio coniuncta, haec dicit: « Non « tantum historiam matrimonii (Agathae) clare scio, sed etiam scio quod « Agatha semper habuerit omnimodam detestationem ante et post matri- « monium et in momento matrimonii »; et prosequitur: « Perspectis « verbis et fletibus Agathae ante matrimonium, fuga et latitatione Aga- « thae tempore matrimonii, et vexationibus et verberibus, quae perpessa « est Agatha eo quod non iverit in domum mariti post matrimonium, « procul dubio apparet Agatham contraxisse matrimonium ex violentia; « et insuper omnes pagi incolae dicunt illud matrimonium vere con- « tractum non fuisse ». Ioannes Pak deponit: « Cognosco Agatham, et « etiam cognosco eam contraxisse matrimonium ex violentia, et pari- « ter audivi ab hominibus ex Ryen-Hpyeng, parentes Agathae per vim « coëgisse suam filiam ut cohabitaret cum Youn Syek-tiyoun ». Ioseph Kang dicit: « Ego fui testis matrimonii Agathae Ko cum Youn Syek- « tiyoun, et puto Agatham non ex libenti animo, sed ex insuperabili « coactione et exhortatione suorum parentum, contraxisse matrimo- « nium ». Denique Agatha, a iudice interrogata utrum domum mariti ivisset, domesticas curas sumpsisset, haec enarrat: « Caeremoniae civiles « die 29 februarii 1908 factae sunt. Illa die, quando vidi afferentes « lecticam in qua debebam transferri, secreto aufugi et in alia domo « latitavi. Sed contra voluntatem me apprehensam et in lectica collo- « catam, duxerunt ad domum sponsi, unde post unam horam ad pro- « priam domum reversa sum ... Revera numquam assumpsi curam rei

« familiaris, sed si ille Youn ad id faciendum me invitaret, vel me apud « parentes requireret, parentes mei irascebantur, et ideo non poteram « facere quin irem ad domum mariti; sed noctu vel ibam dormitum in « vicinam domum, vel cum glore mea dormiebam; et post unam vel « alteram diem revertebar ad domum parentum, et ibi eram usque dum « parentes iterum irascerentur, tunc denuo ibam pro una vel altera die « ad domum istius Youn, et ita tempus consumpsi ... Nec semel cum « eo verbum feci; si quando ille Youn me alloqueretur, nullum respon- « sum dedi ... Et insuper quando ibam ad domum Youn mariti, et « ibi aliquid faciebam, si iste Youn ingrederetur, tunc ex proposito, ab « incepto opere desistebam ... A patre meo, exprobrante quod nollem « vitam degere in domo mariti, pluribus vicibus verberata fui, et quando « revertebar ad domum parentum, ab isto Youn pariter pluribus vicibus « verberata sum, sive manu, sive baculo, sive lapidibus, vel etiam « crines capitis mihi arripiendo ». Quae omnia pariter pluribus depositionibus testium respondent. Eius avunculus reapse testatur Agatham cum Youn Syek non cohabitasse, et ideo pluries tum ab ipso Youn, tum a patre suo, tum etiam a se vexatam fuisse. Michaël Ko etiam deponit Agatham cum viro noluisse cohabitare, et prosequitur: « Ex « rumore audivi Agatham verberatam fuisse tum a parentibus suis, « tum ab avunculo suo; et etiam vidi superiores Agathae tenentes « baculos et persequentes eam ad verberandum; et pariter vidi illum « Youn Syek-tiyoun percutientem Agatham et dicentem: " Sic facio quia « illa non vult cohabitare „ ». Expressius testis Ioseph Kang refert: « Illi (Agatha et Youn) non videbantur tamquam coniuges, sed tamquam « inimici; et Agatha semper erat fugitiva et vagabunda ... Ego vidi plu- « ries Agatham iniurias patientem a suis parentibus et a suo avunculo, « non vidi autem ab Youn Syek-tiyoun iniurias patientem, sed audivi « pluries ».

Ergo si causa ulla facile exsolvenda nobis proponi potest, haec certe est, in qua tot tantique actus violentiae a patre, ab avunculo et ab aliis contra puellam adhibiti sunt ut ea ad matrimonium cogeretur; et ex alia parte tanta, sive ante nuptialem caeremoniam, sive in ipsa caeremonia, sive post, eiusdem puellae fuit constantia contra vim sibi illatam, ut dubium cadere nequeat, illam nullimode praestitisse consensum ad matrimonium; quod, etiamsi consensus adfuisset, nullum tamen foret, ob dirimens impedimentum. Nunc tantum respondendum remanet difficultati, quam defensor vinculi opponit ex quibusdam Agathae verbis depromptam, quae inveniuntur in testimonio illius avunculi. Is, cum iudex percuntatus esset, utrum putaret Agatham, de more

coniugum, Youn Syek corpus tradidisse, respondit: « Nescio utrum talis « relatio habita fuerit inter illos, sed scio quod quadam vice, ego cum « Youn Syek-tiyoun, illam Agatham apprehendendo et percutiendo, dixis- « sem ei: " Quare tu contemnis tuum maritum et non vis habere rela- « tionem cum illo? „ Agatha respondit: " Quamvis habuerim relationem, « sic pergam resistere „ ». Ex quibus verbis defensor vinculi argui posse affirmat, copulam adfuisse inter Agatham et Youn. Sed, praeterquamquod Agatha denuo circa hoc interrogata, sub iurisiurandi fide, unquam rem cum Youn habuisse negaverit, aliter etiam sua verba explicavit. En quomodo: « Nullo modo habui relationem, sed quadam vice Youn Syek-tiyoun « venit ad parentes meos et dixit: " Quamvis mittatis illam stultam in « domum meam, non remanet in domo, sed nocte in alia domo dormit, « et ita evitat thorum „. Tunc avunculus meus, apprehendendo me, « dicebat: " Te ipsam tradesne illi Youn Syek-tiyoun, et simul vivesne? „ « et me verberabat; tunc ego coacte respondi: " Quamvis habuerim rela- « tionem, sic pergam resistere „. Sed nullo modo habui relationem. « Etiam nocte illius diei dormivi in domo meae amitae, quae habitat « prope parentes meos, et die sequenti denuo reversa sum in domum « parentum meorum ». Quod Agatha hic verum deponat, suadet eius aversio erga virum, et magis probant media, quae experta est ut tutam se redderet a cupiditatibus Youn. Iam in prima interrogatione ipsa Agatha iudici fassa est: « Corpus meum numquam tradidi. Semel quidem « iste Youn voluit mihi violentiam inferre, sed ex aliquo praetextu, in « propriam domum reversa sum. Et ille Youn secum reputans, me « amplius nolle ad eius domum redire (si eiusmodi violentiam atten- « taret) ab omni impudentia postea abstinuit. Si ad invicem rem habuis- « semus, ille Youn, se iactitans, auctor fuisset ut omnes pagi incolae « illud scirent; nunc autem omnes sciunt ab invicem rem non habuisse ». Et haec plures testes adamussim affirmant; praesertim Anna Ko, quae ait: « Etiam solum spectato horrore, quem Agatha habuit erga illum « Youn, non potest praesumi talis relatio; et insuper Agatha, ad evi- « tandam hanc relationem, adhibuit media, v. g. multiplicibus vesti- « mentis ita seipsam muniebat, ut nullimode suum corpus tangeretur; « et huiusmodi rumor in pago divulgatus est ». Michaël Ko iudici id quaerenti respondit: « Si invicem corpus tradidissent, de hoc rumor « exisset, sed pagi omnes homines credunt hanc mutuam traditionem « corporis non interfuisse ». Et ipse pater iudici qui eum interrogavit « Putasne Agatham, de more coniugum, tradidisse suum corpus illi « Youn Syek-tiyoun? » respondit: « Spectatis tam verbis, quam ratione « agendi Agathae, non possum praesumere hoc ». Imo ipse Youn

(avunculo Agathae testante), « eam agnoscebat tamquam alienam, et « non reputavit tamquam suam coniugem ». Insuper, etiamsi Agatha copulam habuisset cum Youn, non tamen matrimonium effecisset, nisi affectu maritali illam posuisset, quod minime praesumi potest, sed esset probandum. Heic autem non solum id nullimode probatur, sed apparet oppositum.

Quibus omnibus in iure et in facto sedulo perpensis, Christi Nomine invocato, Nos infrascripti Auditores de turno, pro tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, decernimus, declaramus et definitive sententiamus, proposito dubio respondendum esse: *Affirmative*, seu *constare de matrimonii nullitate in casu.*

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium, ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam ss. canonum et praesertim cap. 3, sess. XXV, Conc. Trid., iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna, pro rerum adiunctis, futura sint.

Romae, die 16 ianuarii 1913.

Fridericus Cattani, *Ponens.*
Antonius Perathoner.
Iosephus Alberti.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI.

CONGREGAZIONE NUOVA-PREPARATORIA.

Il giorno 27 maggio 1913, nel palazzo apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Rmi signori Cardinali e col voto dei Rmi Prelati Officiali e dei Consultori teologi fu tenuta la Congregazione Nuova-Preparatoria per discutere il dubbio sopra l'eroismo delle virtù della Ven. Serva di Dio Benedetta Rencurel, del terz'Ordine di san Domenico.

CONGREGAZIONE ORDINARIA.

Il giorno 3 giugno, nel palazzo apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione Ordinaria dei sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Rmi signori Cardinali componenti la medesima, furono sottoposte le seguenti materie:

1° Introduzione della Causa di beatificazione e canonizzazione del Servo di Dio Antonio Chevrier, sacerdote dell'archidiocesi di Lione, fondatore dell'Asilo chiamato *La Providence du Prado* e della Società dei Preti *Pradossiani*;

2° intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Ludovica Teresa de Montaignac de Chauvance, fondatrice della pia Unione delle Oblate del sacro Cuore di Gesù;

3° e similmente intorno alla revisione degli scritti del Venerabile Servo di Dio Giovanni Battista da Borgogna, sacerdote professo dell'ordine dei Frati Minori.

SEGRETERIA DI STATO.

NOMINE.

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

24 maggio 1913. — Il signor cardinale Domenico Ferrata, *Protettore delle Suore Fedeli Compagne di Gesù.*

26 maggio. — Il signor cardinale Basilio Pompilj, *Protettore della venerabile Arciconfraternita Austro-Ungarica del Ssmo Nome di Maria al Foro Trajano.*

— Il signor cardinale Antonio Vico, *Protettore dell'Istituto delle Figlie della Carità di sant'Anna di Saragozza.*

28 maggio. — L'illmo e revmo Mons. Carlo Pietropaoli, arcivescovo titolare di Calcide, *Inviato straordinario presso gli Stati Uniti del Venezuela.*

Con Brevi apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Protonotarii apostolici ad instar participantium:

15 febbraio 1913. — Mons. Amedeo Gosselin, superiore del gran Seminario e rettore dell'Università Laval a Québec.

21 maggio. — Mons. Arturo Alfonso Cherrier, preside degli studi della Università di Manitoba, nella diocesi di S. Bonifacio.

Prelati Domestici di S. S.:

14 febbraio 1913. — Mons. Francesco Saverio Gosselin, dell'archidiocesi di Québec.

15 maggio. — Mons. Giovanni Nepomuceno Hauser, della diocesi di Linz.

16 maggio. — Mons. Everardo de Ortemburg-Tambach, dell'archidiocesi di Vienna.

18 maggio — Mons. Giovanni Garland, dell'archidiocesi di Dubuque.

22 maggio. — Mons. Giovanni Battista Pelt, vicario generale della diocesi di Metz.

24 maggio. — Mons. Giorgio Poole, della diocesi di Plymouth.

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

16 maggio 1913. — Mons. Martino Andrea van Zanten, della diocesi di Harlem.

21 maggio — Mons. Alberto de Hormann, della diocesi di Bressanone.

— Mons. Giuseppe Häusle, della medesima diocesi.

— Mons. Enrico de Schmuck, della medesima diocesi.

24 maggio. — Mons. Luigi Scarano, della diocesi di Trivento.

— Mons. Martino Fencl, della diocesi di Budweis.

26 maggio. — Mons. Emanuele Giorgio da Fonseca, vicerettore del collegio Portoghese in Roma.

29 maggio. — Mons. Enrico Gasparri, uditore di nunziatura di prima classe.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

14 marzo 1913. — Mons. Ladislao Babura, dell'archidiocesi di Strigonia.

24 maggio. — Mons. Gennaro Gianico, della diocesi di Trivento.

28 maggio. — Mons. Giovanni Gnidovec, della diocesi di Lubiana.

Cappellano Segreto d'onore di S. S.:

31 marzo 1913. — Mons. Ruperto Rohrmoser dell'archid. di Salisburgo.

Cappellani d'onore extra Urbem *di S. S.:*

8 maggio 1913. — Mons. Bonifacio Tolli, della diocesi di Bovino.

16 maggio. — Mons. Francesco Galli, dell'archidiocesi di Cosenza.

23 maggio. — Mons. Francesco Gnavi, della diocesi di Ivrea.

Cameriere d'onore di Spada e Cappa soprannumerario di S. S.:

28 maggio 1913. — Il sig. Camillo Couillault, dell'archidiocesi di Sens.

ONORIFICENZE.

Con Brevi apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

18 maggio 1913. — Al sig. marchese Carlo Enrico Maria de Bardeau.

La Commenda con placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

6 maggio 1913. — Al sig. Paolo Hemelryk, presidente della società di S. Vincenzo de' Paoli dell'archidiocesi di Liverpool.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

12 febbraio 1913. — Al sig. Alfonso Desjardins, dell'archidiocesi di Québec.

20 maggio. — Al sig. cav. Giovanni Mac Grane, della diocesi di Richmond (Stati Uniti d'America).

21 maggio. — Al sig. conte Pietro de Cossé Brissac, dell'archid. di Parigi.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

11 febbraio 1913. — Al sig. Pietro Enrico Garneau, dell'archid. di Québec.

— Al sig. Giuseppe Alfonso Couture, della medesima archidiocesi.

7 maggio. — Al sig. Francesco Schumacher, consigliere aulico e presidente dell'I. R. Tribunale circolare di Trento.

17 maggio. — Al sig. Daniele Giacomo Luigi Perucic, della dioc. di Cattaro.

22 maggio. — Al sig. Francesco Stuehlen, dell'archidiocesi di Colonia.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

8 maggio 1913. — Al sig. Giuliano Cailli, della diocesi di Volterra.

NECROLOGIO.

21 maggio 1913. — Mons. Giacomo Corna-Pellegrini, vescovo di Brescia.

PSALTERIUM BREVIARII ROMANI cum Ordinario Divini Officii iussu SS. D. N. Pii Pp. X novo ordine per Hebdomadam dispositum et editum. Editio typica iterum impressa, pp. XVI-290-[12], carattere rosso-nero.

In brochure (su carta tipo giapponese leggerissima) L. 2,50
Legato in tela inglese nera e taglio rosso . . . » 3,50
» » » » » » » oro . . . . » 3,80
» » pelle chagrin nera e taglio oro . . . » 5,—

ANTIPHONALE Sacrosanctae Romanae Ecclesiae *pro diurnis horis* SS. D. N. Pii X, P. M. iussu restitutum et editum. - 1912. - In 8° su carta fina, pp. 1164 con incisioni in nero e colori L. 8. - (Legato in pelle chagrin e taglio rosso L. 12. - Legato in mezza pelle e tela L. 10,50).

GRADUALE Sacrosanctae Romanae Ecclesiae *De Tempore et De Sanctis* SS. D. N. Pii X, P. M. iussu restitutum et editum. Cui addita sunt Festa Novissima, 1908. - In 8°, pp. 940 con incisioni in nero e colori. In brochure L 6. - Legato in pelle nera, taglio rosso L. 10.

— **Excerpta e Graduali Romano** in duobus tomis diviso, L. 0,80. (Sono varî fogli di stampa che rendono possibile la divisione del *Liber Gradualis* in 2 volumi).

COLLECTANEA S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE seu Decreta, Instructiones, Rescripta pro Apostolicis Missionibus. - 2 vol. in 4° L. 20.
(Vol. I [pp. VIII-732], ann. 1622-1866, nn. 1-1299. - Vol. II [pp. 573], ann. 1867-1906, nn. 1300-2317).

DECRETA AUTHENTICA CONGREGATIONIS SACRORUM RITUUM, ex Actis eiusdem collecta eiusque auctoritate promulgata. - Sex Vol. in 8° grande charta manufacta. - Pretium L. 46.

Vol. I (pp. XXIV-486). Ab anno 1588 num. 1 usque ad annum 1705 num. 2162.
» **II** (pp. XI-484). Ab anno 1706 num. 2163 usque ad annum 1870 num. 3232.
» **III** (pp. VIII-383). Ab anno 1871 num. 3233 usque ad annum 1899 num. 4051.
» **IV** (pp. IV-442). *Commentaria ad instructionem Clementis XI*, pro Expositione SS. Sacramenti in forma XL Horarum et suffragia atque adnotationes super Decretis Sacrae Rituum Congregationis.
» **V** (pp. IV-523). Index generalis rerum occurrentium in Decretis Sacrae Rituum Congregationis per tria priora authenticae Collectionis volumina digestis, cum enunciatione suffragiorum atque adnotationum quae in quarto volumine exhibentur.
» **VI.** Appendix I (pp. XI-177). Ab anno 1900 num. 4052 ad annum 1911 num. 4284 cum suo Indice Generali (*Sextum Volumen venditur etiam seorsim L. 6*).

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis" *(Tipografia Poliglotta Vaticana, Roma).*

MARTYROLOGIUM ROMANUM

Gregorii XIII jussu editum, Urbani VIII et Clementis X auctoritate recognitum ac deinde anno MDCCXLIX Benedicti XIV opera ac studio emendatum et auctum.

Editio typica Vaticana, auspice SS. D. N. Pio Papa X, confecta, in qua Sanctorum et Beatorum exstant elogia, a S. Rituum Congregatione ad haec usque tempora adprobata.

Haec Romani Martyrologii editio, quam S. Rituum Congregatio diligenter recognovit ac Typicam declaravit, multo emendatior multoque locupletior est quam quae ad hunc diem prodierunt, retractatis additisve nonnullis Sanctorum elogiis, ipso aliquantum commutato eorum ordine, adiectis etiam variis indicibus, quorum ope facillimum est reperire, quidquid in libro perquiratur.

Voluminis duplex est forma: maior pro servitio chorali, minor pro usu privato ac pro iis, qui rebus student liturgicis.

Simul cum duplici editione latina prodibit altera italico sermone exarata, in commodum praesertim Monialium, nec non Congregationum Religiosarum et piarum Confraternitatum, piarumque Familiarum, in quibus quotidie Martyrologium Romanum, ad omnium intelligentiam, lingua vulgari legi solet.

PRETIA:

Editio in-8 mai. (29 × 20), in *charta manufacta* et *charactere rubro-nigro*, fol. LXXXVIII-400. . . . . Lib. **8,50**

— Volumen pelle caprina contectum dorso, ceterum linteo, angulis rotundatis, foliis sectione rubricatis, titulo aureo . . . . . Lib. 12 —

— Cum tegumento pellis caprinae nigrae, angulis rotundis, sectione foliorum aurea, dorso lateribusque auro ornatis . . . . . Lib. 15 —

Editio in-8 min. (22 × 14), in *charta optima et levigata* et *charactere rubro-nigro*, fol. CXLIX-664 . . . . . Lib. **4,50**

— Volumen pelle caprina contectum dorso, ceterum linteo, angulis rotundatis, foliis sectione rubricatis, titulo aureo . . . . . Lib. 7 —

— Cum tegumento pellis caprinae nigrae, angulis rotundis, sectione foliorum aurea, dorso lateribusque auro ornatis . . . . . Lib. 9 —

Editio in-8 (26 × 16), ***italico sermone exarata,*** ad usum Congregationum et Confraternitatum, in *charta manufacta* et *charactere rubro-nigro*, fol. 400. . . . Lib. **4** —

— Volumen pelle caprina contectum dorso, ceterum linteo, angulis rotundatis, foliis sectione rubricatis, titulo aureo . . . . . Lib. 7 —

— Cum tegumento pellis caprinae nigrae, angulis rotundis, sectione foliorum aurea, dorso lateribusque auro ornatis . . . . . Lib. 9 —

Sub praelo:

Editio in-8 (26 × 16) ***gallico sermone exarata.***

Editio in-8 (26 × 16) ***hispanico sermone exarata.***

MARTIROLOGIO ROMANO

Edito per ordine di Gregorio XIII, riconosciuto per autorità di Urbano VIII e Clemente X, e quindi nel 1749 emendato ed accresciuto per opera e studio di Benedetto XIV.

Edizione tipica Vaticana fatta sotto gli auspici del SS.mo Signor Nostro Pio Papa X, nella quale sono inseriti gli elogi dei Santi e dei Beati, fino ad oggi approvati dalla S. Congregazione dei Riti.

Questa edizione del Martirologio Romano che la Sacra Congregazione dei Riti ha riveduto e dichiarato tipica, è molto più corretta e più ricca di quelle che fino ad oggi furono pubblicate, essendo stati corretti ed aggiunti alcuni elogi di Santi, ed essendovi aggiunti vari indici, i quali rendono facilissima ogni ricerca che abbia a farsi nel libro.

Il volume esce in doppio formato: uno più grande pel servizio corale, l'altro più piccolo per uso privato e per comodo di quelli che si occupano di cose liturgiche.

Unitamente alla duplice edizione latina si pubblicherà l'edizione in lingua italiana, per comodità specialmente delle Monache, delle Congregazioni Religiose, delle pie Confraternite e delle Famiglie cristiane nelle quali ogni giorno, ad intelligenza di tutti, si suol leggere il Martirologio Romano in lingua volgare.

PREZZI:

Edizione in-8 gr. (29 × 20), in *carta a mano* e *caratteri rosso-neri*, pagg. LXXXVIII-400 . . . . . Lire **8,50**

— In mezza legatura, dorso ed angoli in pelle di capra, cartoni in tela, angoli rotondi, taglio rosso, titolo in oro sul dorso . . . . Lire 12 —

— In piena pelle di capra nera, angoli rotondi, doratura sul dorso e sui piani, taglio dorato . . . . . Lire 15 —

Edizione in-8 picc. (22 × 14), in *ottima carta levigata* e *caratteri rosso-neri*, pp. CXLIX-664 . . . . . Lire **4,50**

— In mezza legatura, dorso ed angoli in pelle di capra, cartoni in tela, angoli rotondi, taglio rosso, titolo in oro sul dorso . . . . Lire 7 —

— In piena pelle di capra nera, angoli rotondi, doratura sul dorso e sui piani, taglio dorato . . . . . Lire 9 —

Edizione in-8 (26 × 16), ***tradotta in lingua italiana,*** in *caratteri grandi rosso-neri, carta a mano-macchina,* pp. 400 . Lire **4** —

— In mezza legatura, dorso ed angoli in pelle di capra, cartoni in tela, angoli rotondi, taglio rosso, titolo in oro sul dorso . . . . Lire 7 —

— In piena pelle di capra nera, angoli rotondi, doratura sul dorso e sui piani, taglio dorato . . . . . Lire 9 —

In corso di stampa:

Edizione in-8 (26 × 16) ***tradotta in lingua francese.***

Edizione in-8 (26 × 16) ***tradotta in lingua spagnola.***

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„ (*Tipografia Poliglotta Vaticana, Roma*).